

Blijf bewogen

Geliefd mens,

Het is alweer vier jaar geleden... Toen ik het van de week las, kon ik het eigenlijk niet geloven. Het is vier jaar geleden dat de oorlog in Oekraïne begon. Jaren vol verschrikkelijke berichten, beelden en cijfers, van zoveel onvoorstelbaar menselijk leed. Daarbovenop werden we dit weekend opgeschrikt door headlines en beelden van nieuw oorlogsgeweld in het Midden-Oosten. In een regio waar al zo lang zoveel onvrede heerst laait het geweld verder op, met alle angst en onzekerheid van dien. Terwijl mijn gedachten daarheen gingen, drong ook de veelheid van andere plaatsen van geweld en onrechtvaardigheid zich op alsof het lijden zich wereldwijd aaneenrijgt. Het is nauwelijks nog te bevatten.

Datzelfde weekend stond ik voor mijn kledingkast, maakte ik me klaar voor een avondje uit en vertrok ik naar het theater. Er werd gelachen in de foyer, glazen klonken. We zochten onze plaats in de zaal. Mijn wereld ging door. Terwijl we naar huis reden was ik me pijnlijk bewust van het contrast. Op dat moment in de auto hoorde ik een oproep die me niet losliet: *blijf bewogen*.¹

Die woorden mengden zich met mijn eigen vragen. Wat doet het met mij wanneer oorlog zo lang voortduurt dat het bijna onderdeel wordt van de achtergrondruis en wanneer het ene conflict het andere verdringt? Hoe blijf ik in liefde deze aarde bewonen te midden van zoveel geweld en onmacht? En hoe voorkom ik dat ik onverschillig word als ik merk dat mijn hart bescherming zoekt?

We zoeken elkaar op, bijvoorbeeld in onze geloofsgemeenschap, om elkaar nabij te zijn, ook als het gaat over deze vragen. Om onze gevoelens van machteloosheid en wellicht zelfs op de loer liggende onverschilligheid met elkaar te delen. We hebben geen pasklare antwoorden en we redden het niet met enkel woorden van hoop en vertrouwen. Maar we willen met elkaar delen hoe we de hoop in onszelf aanroepen en hoe we de weg naar de liefde kunnen vinden. Zullen we elkaar toevertrouwen wat ons daarin sterkt?

Wat mij helpt, en wat ik probeer te oefenen, is mij bewust te laten voeden door kleine goedheid. Niet om het grote leed te verzachten of te ontkennen, maar om mij eraan te herinneren dat het kwaad niet het laatste woord heeft. Ik wil het blijven zien, ik wil me laten raken en me voeden met alles wat goedheid behelst. Een mens die mij bij de voordeur een hand geeft en me welkom heet. Een onverwacht gebaar van aandacht. Een woord van troost. Een moedig besluit om voor de liefde te kiezen. Om het op te nemen voor iemand in de verdrukking. Wanneer ik mijn aandacht daar bewust op richt, voel ik dat in mij de liefde kan stromen én dat er daardoor ruimte in mijn ziel blijft om geraakt te worden. Goedheid behoedt mijn hart voor verharding en helpt mij om bewogen te blijven.

En er is nog iets anders. Als je naar buiten kijkt, kun je het zien: *de lente hou je niet tegen*. In dat eenvoudige zinnetje hoor ik een diep godsvertrouwen doorklinken. Niet omdat stormen er niet zijn of strijd niet verscheurt, maar omdat ik geloof - omdat ik ervoor kies om te geloven - dat het goede zich uiteindelijk niet laat tegenhouden, hoe streng de winter ook is. Het is het vertrouwen blijven voeden dat het licht, hoe kwetsbaar ook, sterker is dan het donker en dat zelfs na een donkere nacht een nieuwe dageraad gloort.

Een tijdje geleden kreeg ik een vraag van een jongere (26). Hij had gehoord dat er vroeger halskettinkjes met ons embleem waren en dat hij hier al heel lang naar zocht. Niet uit nostalgie, maar omdat hij zich er dagelijks door wilde laten herinneren om een mooi en liefdevol mens te zijn. Met wat hulp en zoeken kon ik hem zo'n embleem geven. En wat hij zei ontroerde mij: 'Nu word ik er elke dag aan herinnerd wie ik wil zijn'.

Misschien is dat wel de eenvoudigste en tegelijk meest krachtige weg. Ik kan in mijn eentje de wereld niet redden. Ik kan al het geweld niet stoppen. Maar ik kan wél kiezen wie ik vandaag wil zijn. In mijn woorden. In mijn houding. In mijn bereidheid om te luisteren. In wat ik doe en wat ik laat. Dat is geen heldendaad, maar een dagelijkse keuze. En wanneer wij dat samen doen, als mensen van goede wil, wordt het lichter in deze wereld. Want *de lente hou je niet tegen. Blijf bewogen*.

Met een hartelijke groet, graag uw broeder,
Marten van der Wal

We gedenken hen die ons zijn voorgegaan

¹ Zie: <https://www.zoa.nl/>